

• Impressions entre bastidors • Tangos amb Pasión Vega

Pasión Vega, veu · **José Manuel Zapata**, tenor · **Fernando Egozcue**, guitarra · **Claudio Constantini**, bandoneó
Joan Albert Amargós, director · **Orquestra Simfònica del Vallès**

La veu de Pasión Vega s'abraça amb la formació vallesana en una tarda de complicitat. Un vespre de tango simfònic amb els grans del gènere.

1. Viejos aires · 2. Mi Buenos Aires querido · 3. El corazón al sur · 4. Tomo y obligo · 5. Garganta con arena · 6. Verano porteño · 7. Por una cabeza · 8. Nostalgias · 9. Uno · 10. A media luz · 11. El día que me quieras · 12. Choclo · 13. Mano a mano · 14. Cambalache · 15. Volver · 16. Cuesta abajo · 17. Caminito

Arranjaments de Fernando Egozcue

Data i lloc del concert

Dissabte 21 de maig de 2016, a les 19 h · Palau de la Música Catalana (Barcelona)

Breu comentari del programa: els autors i les obres

Pasión Vega

Els cabells rossos i curts i els vestits a la moda que porta fan pensar abans en la guanyadora del darrer Goya a la millor intèrpret femenina que en una cantant de tangos i *coplas*. Ana María Alías Vega, malaguenya nascuda a Madrid, es va donar a conèixer l'any 1993, quan tenia disset anys i va guanyar un concurs de talents a la ràdio. Tres anys després, enregistra el primer disc, *Un toque de distinción* (1996). Són els inicis, en què el repertori se centra en la *copla* clàssica, que la cantant interpreta amb elegància i sense concessió als tòpics, sense *bata de cola* ni excessos vocals o escènics.

Amb les noves produccions, el seu públic s'eixampla i es rejuveneix, i també s'amplia el territori geogràfic i musical: surt dels escenaris andalusos i es comença a fer conèixer a tot Espanya i a Amèrica; després del tribut als clàssics (amb *coplas* de Quintero, León i Quiroga), l'aposta és per altres gèneres i per autors actuals. El seu equipatge: una calidesa vocal extraordinària, una gran expressivitat i una profunda connexió amb l'espectador, fruit tant del seu atractiu natural com de les històries properes que canta. Aficionada al

flamenc, entre els seus variats referents també hi ha la cançó d'autor, el tango, el bolero, la música italiana, les ranxeres, els grans *crooners* com Frank Sinatra, el fado i altres músiques d'arrel popular.

Serrat és el seu cantant preferit declarat, però també ha cantat temes de Joaquín Sabina, Carlos Cano, Rosana o Pedro Guerra; s'ha fet acompanyar pel tenor Josep Carreras i ha cantat a duo amb Armando Manzanero, Miguel Poveda o la mítica María Dolores Pradera. L'àlbum *Pasión Vega* (2001) va ser disc d'or i premi de l'Acadèmia de la Música al Millor Àlbum de Cançó Espanyola el 2002. Des d'aleshores, s'han succeït els guardons i el reconeixement professional i popular. La seva versatilitat i uns amplis registres vocals li han permès, fins i tot, aproximar-se al món de l'òpera i la sarsuela, dins d'un repertori que es mou des de la balada fins al swing, el bolero o el tango, passant pel pop, el fado i els aires de jazz llatí i de blues... Sense oblidar, naturalment, la *copla*, al començament del camí. Un mestissatge musical que no perd mai de vista els orígens ni la pròpia identitat.

Un únic so, pells diferents

Entrevista amb Joan Albert Amargós

Sembla de natural discret i amable, però s'intueix el caràcter darrere la mirada fosca. Joan Albert Amargós (Barcelona, 1950) és probablement un dels músics més sòlids i complets del panorama nacional. Pianista, clarinetista, compositor, arranjador i director d'orquestra, la naturalesa de la feina que li ha donat més projecció, la d'arranjador musical, fa que la seva presència sigui discreta, però determinant. De formació clàssica i nét del també compositor Joan Altisent i Ceardi, la seva voluntat de connectar amb el públic l'ha dut a endinsar-se en un ampli ventall de gèneres, particularment el flamenc i el jazz, que ha incorporat al seu llenguatge creatiu, fermament arrelat en la tradició contemporània i en el qual es reconeix la procedència mediterrània. Guanyador d'un gran nombre de premis, ha treballat amb els principals cantants i instrumentistes del país, de Plácido Domingo o Alfredo Kraus a Joan Manuel Serrat o Miguel Poveda, Paco de Lucía, Vicente Amigo o Camarón de la Isla. Fidel, però, a la seva passió original, puntualment es retira al seu estudi per compondre música simfònica, com el Northern Concerto (2005), que va ser nominat als Grammy en la categoria de millor composició clàssica contemporània.

La cita amb Joan Albert Amargós està envoltada de casualitats. El mateix dijous que parlo amb ell per telèfon per quedar per a aquesta entrevista, me'l trobo en un concert algunes hores més tard. Que jo recordi, no ens havíem vist mai personalment, i de sobte, aquella nit, en la foscor de la sala de concerts, reconec davant meu la cara que he vist a les fotografies: el rostre angulós, la pell morena, els ulls petits i brillants, els cabells blancs. La sorpresa és tan gran que no puc evitar d'etzibar-li, més afirmativament que interrogativament: «Ets... l'Amargós?»; així, pel cognom, com si fer-ho curt reduís el risc d'error.

Ens trobem l'endemà en un centre comercial per fer l'entrevista. Al soterrani hi ha diverses cafeteries quasi buides en aquesta hora de la tarda. La llum del carrer entra per una claraboia. És un lloc tranquil. En un racó hi ha un taula so amb una persona al davant. Jo no el reconec (i Joan Albert Amargós, home discret, no diu res), però sona «Agost», un dels temes que va compondre i interpretar amb Música Urbana, el grup de jazz-rock progressiu que va fundar l'any 1976 amb la voluntat de fer una música popular contemporània amb arrels pròpies. Se'ns acosta Jaume Escala, cantautor i conductor de programes radiofònics, que ha reconegut el mestre i ha posat el

tema a la petita taula de so des d'on fa un programa de ràdio privada, ens explica. Es resol el misteri. Comença l'entrevista.

Ets compositor i un dels arranjadors més reputats del país. Com es conjuguen els dos vessants?

Fantàsticament bé. Segurament, la meva passió original i la més arrelada és la composició de música simfònica. Després, hi ha la vida, que sempre et sorprèn. Jo tenia, tinc, una formació clàssica, però un dia vaig anar a parar a la Cova del Drac per compondre la música per a un homenatge a Picasso de Josep Palau i Fabre; i allò, aleshores, va ser un descobriment, per a mi i per a altres músics, com Carles Benavent, amb el qual després vam fundar Música Urbana. El cert és que comences a fer música professionalment i coneixes altres persones, i revises aquella idea teva original. En tot cas, l'important és l'honestedat i el rigor, treballis amb la teva música o amb la d'un altre. I que algú et felicitari per la teva aportació a la seva pròpia música, també és molt gratificant.

Què cal per ser un bon arranjador? Cal honestedat i humilitat. Cal saber fer un pas al costat sense deixar de fer la teva feina. No és fàcil. Perquè entres a treballar en un projecte que ja està fet, i tu no ets el personatge central de la història. Aleshores, hi has d'incorporar la teva personalitat i la teva professionalitat sense que es perdi el segell de l'autor. Has de complir les expectatives de qui et contracta. L'artista concret s'ha de trobar còmode amb la teva feina, s'ha de reconèixer! I al final, t'ha de poder dir: «Hem aconseguit el que volíem».

I què és? Donar més força a la seva creació. És, definitivament, un treball d'equip, a diferència de la composició, que és una feina molt més solitària i artesana.

Has treballat per a músics de gèneres molt diversos. Tu mateix, com a compositor, has tocat diferents tecles: música clàssica contemporània, jazz, òpera de cambra... Et consideres un músic eclèctic o la música només és una? Prefereixo considerar-me un músic «transversal». El concepte «eclecticisme» no m'agrada. Té un matís superficial amb el qual no combrego, com si no arribessis mai al fons de les coses. Jo he treballat molt amb músics flamencs. Artistes com Paco de Lucía o Camarón. La música flamenca és difícil, té una rítmica complexa. I té un punt «elitista», en el sentit que un bon músic

flamenc no et deixarà mai intervenir-hi si considera que no captes l'essència de la seva música. Si fa tants anys que treballa amb músics flamencs, és precisament perquè consideren que conec les seves particularitats.

Fusionar és una altra cosa. És clar. I, precisament, s'ha de fer des del coneixement profund.

Com és treballar amb feres com Camarón o Paco de Lucía? Fàcil. I és un privilegi. Paco de Lucía em deia: «Juan, ¡cómo me gustaría saber hacer lo que sabes hacer tú!». Potser no és sempre així, però la meva experiència és que els millors i els que en saben més també són els més conscients de les seves limitacions i del que no saben. I són humils. Jo sempre tinc la sensació de ser un aprenent, cada cop que inicio un nou treball.

La teva segona pell és flamenca? El fet d'haver treballat amb els grans, amb Paco de Lucía, amb Camarón, ajuda molt a ser acceptat dins del món del flamenc. He col·laborat amb Vicente Amigo, Juan Manuel Cañizares, Enrique Morente, José Menese... I amb Miguel Poveda, és clar, amb qui fa anys que treballa. És flamenca, la meva segona pell? És una frase que expressa la meva admiració pels valors únics i singulars de la música flamenca.

... i és clàssica, la primera? I la tercera, té ritme de jazz? Suposo que compondre música simfònica és el que em fa més il·lusió, encara, i vinc d'aquí; però, després, transites per altres camins i al final les influències són moltes, no? Jo, en una etapa del camí, vaig entrar en el territori del flamenc i vaig descobrir aquest món, i des del meu lloc el vaig incorporar. Qui m'ho hauria hagut de dir? I després, hi ha la clau del jazz, és clar. Jo no em considero un músic de jazz, però, naturalment, és una de les músiques que m'han influït més. Dono molt valor a la música improvisada.

S'escolta poca música clàssica contemporània. És massa intel·lectual? Té la seva lògica. La música clàssica ja requereix un esforç addicional. Senzillament, conté més informació. La música pop en conté molta menys: és més fàcil entrar-hi. I no podem exigir aquest esforç addicional. La vida és curta. La gent pensa: «Per què he de fer aquest esforç en comptes de gaudir del que ja sé que em dóna plaer...?». Els grans mitjans de comunicació tampoc no han ajudat gaire en aquest sentit. La seva tasca ha

estat quasi més dissuasiva que formativa. D'altra banda, no tothom té una visió positiva de l'evolució de les arts. Per què cal esforçar-se amb un Picasso cubista quan pots gaudir d'un Velázquez? És una pell diferent. Però una pell que emociona. Què sona en una de les seqüències finals de *2001: Una odissea a l'espai*, la pel·lícula de Kubrick? Sona Ligeti! I qui diu que no és emocionant? Però, probablement, la música clàssica contemporània no pot ser sinó minoritària.

T'agrada dirigir? Molt! Però de tant en tant, i només amb la gent amb qui ja sé que em sento a gust, com la de la Simfònica del Vallès, amb la qual ja he col·laborat abans. Amb ells vam fer el *Serrat simfònic* i altres projectes. Dirigir una orquestra simfònica és una tasca molt exigent i que està sotmesa a moltes tensions. Viure aquestes tensions de manera quotidiana a mi m'esgotaria. En canvi, poder-ho fer de tant en tant és un luxe. Dirigir una formació simfònica et brinda una gran oportunitat: disposes d'un instrument potentíssim per comunicar-te amb el públic! Però que funcioni no és senzill: els músics t'han de veure com un aliat, algú que els farà créixer, que possibilitarà que el conjunt soni millor. I això requereix un punt de carisma, un coneixement profund de la música que has de dirigir i un punt d'autoritat ben entesa. Si és així, segur que el concert funcionarà.

Has treballat abans amb Pasión Vega? Sí. De fet, aquest concert ja l'hem fet abans. És un repertori de tangos amb arranjaments de Fernando Egozcue, que també és el guitarrista i qui em va escollir per dirigir. Treballar amb Pasión Vega és una meravella, és una cantant molt pulcra, amb moltes qualitats: d'afinació, rítmiques. També té molta intuïció, musicalitat, expressivitat... És una gran artista. També cantarà el tenor José Manuel Zapata, un gran cantant, i molt versàtil, perquè, lògicament, ha de sortir del registre líric per cantar tangos. I ens acompanyarà Claudio Constantini, que tocarà el bandoneó, aquest instrument que està tan vinculat al tango. I naturalment, tots envoltats per l'Orquestra Simfònica del Vallès. És un concert que vol mostrar al públic que les orquestres no tan sols interpreten música simfònica. En aquest cas, també poden tocar tangos, per exemple, i són un instrument indispensable i incomparable per transmetre emocions. Agraïxo a l'Orquestra Simfònica del Vallès que per a aquesta ocasió hagi comptat amb la meva presència.

Moltes persones ens han escoltat assegudes a les cadires situades entre els músics de l'Orquestra.

Si tu també vols viure aquesta experiència, truca'ns.
Informació: 93 727 03 00

Idea: Equip gestor de l'OSV · Textos: **Eva Muñoz**, periodista i escriptora, i equip de l'OSV